

Sygn. akt II AKz 398/15, II AKz 403/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Piotr Pośpiech (spr.)

Sędziowie SA Michał Marzec

SA Wiesław Kosowski

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **B. K. (K.)**

i D. S.

oskarżonym o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne

zażalenia obrońców oskarżonych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 19 czerwca 2015 roku, sygn. akt II K 119/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 §1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył do dnia 30 września 2015 roku stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego B. K. (K.) i D. S., zastosowanego odpowiednio postanowieniem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 5 marca 2014 roku, sygn. akt II Kp 63/14 oraz Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Kp 174/14.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł obrońca oskarżonego B. K. zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie w stosunku do oskarżonego B. K. tymczasowego aresztowania i zastosowanie względem oskarżonego innego środka- dozoru Policji.

Postanowienie to zaskarżył także obrońca oskarżonego D. S. zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a to art. 294 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegającą na błędnym przyjęciu, iż na tym etapie postępowania zachodzi uzasadniona obawa podejmowania działań utrudniających i destabilizujących prawidłowy tok postępowania, obawy matactwa ze strony oskarżonego, podczas gdy w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym popartym obszernymi wyjaśnieniami współoskarżonych,

w części przyznających się do zarzucanych im czynów, a także zaawansowany okres odbywania aresztu przez oskarżonego nie daje jakichkolwiek podstaw, które mogłyby taką tezę potwierdzać, a które to miały istotny wpływ na podjęcie decyzji o dalszym zastosowaniu środka zapobiegawczego.

Mając na uwadze powyższe obrońca oskarżonego D. S. wniósł o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec oskarżonego, względnie o jego zmianę na inny o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżących Sąd Okręgowy w Częstochowie nie dopuścił się błędu, stwierdzając konieczność przedłużenia stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonych B. K. (K.) i D. S., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Przede wszystkim należy podkreślić, że w niniejszej sprawie zachodzi podstawowa przesłanka do stosowania wszystkich środków zapobiegawczych o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Analiza akt sprawy nie przynosi w tym zakresie odmiennych od Sądu Okręgowego ustaleń i zapatrywań prawnych. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazany w treści skarżonego postanowienia pozwala przyjąć, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez oskarżonych zarzucanych im przestępstwa.

Powyższe warunkuje możliwość zastosowania środków zapobiegawczych celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego.

Wbrew argumentacji skarżących Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w przypadku oskarżonych niezbędne jest stosowanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania, z uwagi na występującą w sprawie z dużą intensywnością przesłankę szczególną z art. 258 § 2 k.p.k. Należy podkreślić, że oskarżonemu B. K. zarzucono popełnienie 8 przestępstw, w tym zbrodni, z wyjątkiem jednego, zagrożonych karą co najmniej 8 lat pozbawienia wolności. D. S. zarzucono natomiast popełnienie 3 przestępstw, dwóch z nich zagrożonych karą powyżej 8 lat pozbawienia wolności, zaś jedno poniżej 3 lat pozbawienia wolności. Mając na uwadze powyższe, a nadto bacząc na charakter zarzucanych oskarżonym przestępstw, a także ich mnogość, wysoki stopień społecznej szkodliwości, wysokość osiągniętych korzyści majątkowych, działanie w warunkach art. 65 k.k., a także dotychczasową karalność, uzasadnionym jest przekonanie, że realnie grozi oskarżonym wymierzenie surowej kary. Należy tu też zwrócić uwagę, że oskarżony D. S. zarzuconych mu czynów miał dopuścić się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 k.k., co wzmacnia jeszcze realność wymierzenia mu surowej kary w razie potwierdzenia w procesie jego sprawstwa i winy. Surowość grożącej kary może natomiast skłaniać oskarżonych, do podejmowania bezprawnych działań utrudniających postępowanie, w tym także poprzez nakłanianie do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień zważywszy, iż postępowanie dowodowe nie zostało jeszcze przed sądem zakończone, zaś oskarżeni tylko częściowo przyznają się do zarzucanych im czynów. Należy także mieć na uwadze, że stosowanie tymczasowego aresztowania nie ma jedynie na celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania dowodowego, lecz całego postępowania sądowego nie tylko do prawomocnego jego zakończenia, ale także do momentu wdrożenia kary do wykonania. Wprawdzie – w świetle ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa – przesłanka zagrożenia surową karą słabnie w miarę toku postępowania, jak również z uwagi na długi czas stosowania tymczasowego aresztowania, to jednak w przedmiotowej sprawie nie można uznać, by zaskarżona decyzja w przedmiocie przedłużenia stosowania tego środka zapobiegawczego została wydana niezasadnie. Niewątpliwie o nadużyciu w powoływaniu przesłanki surowości kary można bowiem mówić dopiero wówczas, gdy tymczasowe aresztowanie nie spełnia już swej funkcji zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, bądź gdy postępowanie to jest prowadzone rażąco wadliwie, albo też, gdy okres aresztowania zbliża się do prawdopodobnej długości kary realnie grożącej oskarżonym (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 marca 2010 roku, sygn. akt II AKz 117/10), co w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

Za nietrafny należy uznać także zarzut stawiany przez obrońcę D. S. odnoszący się do obrazy art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k., bowiem przepis ten nie stanowi podstawy wydanego orzeczenia. Sąd Okręgowy, jak już wyżej wskazano, nie wywodził obawy matactwa z dotychczasowego zachowania oskarżonego, ale z surowości kary, co stanowi domniemanie, które nie wymaga powoływania się na konkretne działania oskarżonego mające na celu destabilizowanie postępowania. Jest to natomiast obawa podjęcia takich działań w przyszłości.

Mając zatem powyższe na uwadze, jak też nie znajdując powodów, dla których, w myśl przepisu art. 259 k.p.k. należałoby od tymczasowego aresztowania odstąpić, postanowiono jak w części dyspozytywnej.

Z/ o treści postanowienia powiadomić:

- oskarżonych oraz ich obrońców,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 8 lipca 2015r.